

Jetset

Van Marion Pauw verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Drift
Daglicht
Zondaarskind

Marion Pauw

Jetset

Anthos | Amsterdam



ISBN 978 90 414 1491 5

© 2010 Marion Pauw

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Luc Beziat / Stone / Getty Images

Illustraties binnenzijde omslag veel ontwerpers

Foto auteur Corné van der Stelt

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor mijn trouwe vriendinnen Eva, Eveline, Gonny, Janine,
Madelon, Natalie, Rachelle en Renate, met wie ik ieder jaar een
weekend wegga zonder dat er ooit doden vallen.



woning van Maurice en Carla Stijgijzer – Rotterdam

Op een dag in september had Carla niet zoals gebruikelijk gekookt. Maurice Stijgijzer had het opgemerkt zodra hij uit zijn Jaguar op de oprit van de moderne witte villa was gestapt. Onwillekeurig had hij zijn neus de lucht in gestoken. Hij had gehoopt op het volfrisse aroma van coq au vin of op zijn minst het ongecompliceerde dierlijke van biefstuk met pepersaus, maar er viel die dag niets te ruiken.

Vreemd, dacht hij. Achteraf realiseerde hij zich dat hij toen al een lichte ongerustheid had gevoeld. Dat hij behoedzaam was gaan lopen en bijna geruisloos de voordeur had geopend.

In huis was het stil. Geen BNR Nieuwsradio, waar Carla graag naar luisterde. Niet het geluid van pannen waarin werd geroerd of een vergeten bestekje dat nog op tafel werd gelegd. Het leek of alle geluid uit het huis was weggezogen. Hij durfde haar niet te roepen, bang om het vacuüm te doorbreken. Hij zette zijn aktetas in de hal, hing zijn jasje aan de kapstok en opende langzaam de deur naar de woonkamer.

Hij bleef in de deuropening staan en liet zijn ogen de ruimte rondgaan. Carla hield het huis altijd in onberispelijke staat. 'Een opgeruimd huis is een gezellig huis,' was haar credo. Alle stoelen stonden netjes op hun plaats en het parket zag eruit alsof het recentelijk in de was was gezet. Het enige wat in het oog sprong was een fles whisky met een leeg glas ernaast op de salontafel. Er lag geen onderzetter onder het glas, dat zag Maurice meteen. Carla zou nooit een glas zonder onderzetter op de glazen salontafel zetten. Nooit. Ze zou nog liever omkomen van de dorst. Bovendien hield

Carla niet van sterke drank. Ze dronk doorgaans wijn. Dure witte wijn waar ze eens per maand enkele dozen van liet bezorgen. Er klopte iets niet. Er klopte iets helemaal niet.

Pas toen zag hij haar.

Ze zat met haar rug naar hem toe op de bank. Haar hoofd schuin, in een vreemde hoek ten opzichte van haar nek, als een geknakte bloem. Het halflange bruine haar dat die ochtend in een keurige knot had gezeten, was losgeschoten. Er zat grijze uitgroei aan de wortels. Had ze vandaag niet een afspraak bij de kapper gehad? Hij kon zich vaag herinneren dat ze iets in die richting had gezegd. Hij zou beter moeten luisteren naar wat ze zei, maar de meeste woorden gingen langs hem heen. Zolang ze alles voor hem regelde, zou hij altijd van haar houden. Daar waren geen conversaties voor nodig wat hem betrof. Maar zij vond het fijn als hij luisterde. Hij zou het voor háár moeten doen.

‘Carla?’ Hij zei het heel zachtjes. ‘Carla?’

Ze reageerde niet. Hij zette een paar stappen dichterbij. Nu zag hij dat naast het glas op de salontafel een goudkleurige kaart lag. De protserige letters wekten weerstand bij hem op, nog voor hij had kunnen lezen wat er stond.

‘Carla?’ Hij zei het luider nu. Haar mond stond een beetje open, er zaten belletjes spuug in de hoeken. Haar lippen waren niet meer zo vol als vroeger. Ieder jaar leken ze een beetje te slinken en verder omzoomd te worden door een plooirokje van rimpels. ‘Carla?’

Het schoot door hem heen dat ze dood zou kunnen zijn. Hij begon snel en oppervlakkig adem te halen. Wat moest hij zonder haar? Hij zou de eerste zijn om toe te geven dat hij op z'n zachtst gezegd nogal afhankelijk van haar was. Was dat zo erg dan? Is het een schande om iemand nodig te hebben? Al op de eerste dag dat zij in zijn leven kwam, had hij alle triviale zaken van zijn bestaan in haar handen geduwd, zoals een student in het weekend zijn vuile was bij zijn moeder afgeeft. Zonder vragen te stellen, zonder hem ooit het gevoel te geven dat het te veel was, had ze de taken op zich genomen. Ze zorgde ervoor dat hij eindelijk zijn vrijgezellenflat opzegde en verhuisde naar een strak ingerichte villa die beter bij zijn status en inkomensniveau paste. Ze mat hem een nieuwe garderobe aan,

nam hem mee naar haar kapper en leerde hem af om met volle mond te praten. Ze nodigde bekenden (die zij 'vrienden' noemde) uit voor etentjes en onderhield het contact met zijn moeder. Koele, efficiënte Carla.

Hij ging voor haar staan en schudde haar door elkaar. Eerst zachtjes, daarna met kracht, bijna gewelddadig. 'Carla!' Hij schreeuwde nu. 'Carla! Je moet wakker worden. Carla!'

'Hè?' Ze opende haar ogen en keek hem verbaasd aan. Ze rook uit haar mond naar drank en dode vogel. 'Ben je nu al thuis?'

Hij zakte door zijn knieën en bleef voor haar op de grond zitten alsof hij een aanzoek ging doen. Het kostte hem moeite om zijn ademhaling weer onder controle te krijgen. 'Carla,' wist hij uiteindelijk te zeggen, 'Carla, het is zes uur. Waarom heb je nog niet gekookt?'

Carla ging rechtop zitten, fatsoeneerde haar haar en streek met een bevochtigde vinger onder haar ogen om eventueel uitgelopen mascara weg te vegen. 'Maurice,' zei ze op een toon die hij niet kon plaatsen. 'Ik moet je iets vertellen. Het is...'. Ze zuchtte. 'Ga eerst maar even zitten.' Ze klopte op het plekje naast haar op de bank. Hij deed wat ze zei. Zoals altijd.

Ze pakte de gouden kaart van tafel en gaf die aan hem. 'Lees dit maar.'

Hij nam hem aan. YOUR INVITATION TO SENSATION stond erop. Hij kende maar één persoon die een *gouden* kaart zou kiezen. Die die wanstaltige belettering zou kiezen. Die zou kiezen voor Engels in plaats van Nederlands. Die zo'n belachelijke tekst zou verzinnen.

'Gaat hij alwéér trouwen?' vroeg Maurice.

Carla had een glas voor hem gepakt en schonk whisky in. 'Erger,' antwoordde ze. 'Lees nou maar.'

Hij opende de kaart en liet zijn ogen over de tekst glijden. Bij ieder woord voelde hij zijn bloeddruk stijgen. 'De lul,' zei hij toen hij het had gelezen. 'Wat een schaamteloze lul.'

'Met de benaming lul doe je hem nog tekort. Ik zat eerder te denken aan: schaamteloze, inhalige nageboorte van een rioolrat.' Ze nam de kaart van hem over en hief haar glas. 'Proost, schat.'

Hij aarzelde, er was geen enkele reden voor een toast.

‘Kijk me aan.’ Haar stem klonk dwingend.
‘We pakken hem, Maurice. Hoor je wat ik zeg? We pakken hem
alsnog.’

Onovertuigd tikte hij zijn glas tegen het hare.



hut van Lou en Wendela

‘Stráál,’ sprak Lou zichzelf in de spiegel toe. ‘Stráál, godverdomme.’ Ze produceerde iets wat op een glimlach leek en schudde daarna haar hoofd. Ze was moe. Ze was het zat. Ze had het punt bereikt waarop ze iemand dood kon schieten. Om niets. Een gevangenis leek haar een welkome afwisseling van het hok waarin ze nu sliep en de Siberische dwangarbeid die ze verrichtte aan boord van *La bella Augustina*.

Het megajacht met een lengte van vijftig meter had een druk charterseizoen achter de rug. Lou had de afgelopen drie maanden geen enkele dag vrij gehad. In de week dat het schip niet verhuurd was, had de eigenaar, een Russische miljardair die zijn vrije tijd voornamelijk doorbracht met drinken en gokken, zelf van het schip gebruikgemaakt. Op de dagen tussen de charters in had Lou haar handen vol gehad aan de grote schoonmaak, bestellingen en het vervangen van kapotte of kwijtgeraakte spullen. En dat waren er doorgaans nogal wat. Voor 170.000 euro per week, exclusief drank, exclusief door een sterrenchef bereide maaltijden en exclusief fooi, die met een beetje geluk tot een paar duizend dollar per persoon kon oplopen, hielden de rijken der aarde zich niet bepaald in. Meestal was het alsof je overgeleverd was aan een groep ontspoorde tieners, zonder ouders die hen tot de orde konden roepen.

Lou had in de vijftien jaar dat ze als stewardess op jachten werkte geleerd om zichzelf uit te zetten. Als er gasten aan boord waren, was het beter niets te willen, niets te voelen en niets te verwachten. Ze schakelde over op – zoals ze het zelf noemde – de robotstand. Een

humanoid die altijd glimlachte, altijd paraat stond om welke wens dan ook te vervullen en van wie de batterij nooit leeg raakte.

Tot nu.

Ze plensde koud water in haar gezicht en zuchtte diep. Nog één week. Hoe erg kon het nog zijn?

Haar kamergenote – al was kamer een eervolle benaming voor de ruimte van vier vierkante meter met een stapelbed erin – begon op de deur van de minuscule badkamer te bonzen. ‘*Hurry up*, ik moet nodig.’

Ze gromde. Ze had zin om iets te slopen, maar de gedachte dat ze dat vervolgens dan toch zelf zou moeten opruimen, weerhield haar. ‘*Hold on for a second.*’ Ze borstelde haar haar naar achteren en maakte een keurige paardenstaart. Daarna deed ze roze lipgloss op.

‘Lou, schiet op!’

‘Ik ben bijna klaar.’ Tergend langzaam draaide ze haar mascara open en maakte zorgvuldig haar ogen op. Daarna klopte ze een paar keer met beide handen op haar gezicht om er wat kleur op te krijgen. Ondanks het feit dat ze de hele winter in de Cariben had doorgebracht, zag ze bleek. Hoe lang zou ze dit leven nog volhouden? Ze was nu zesendertig. De kansen op een normaal leven met een man, een kind en een hond of zelfs maar een cavia namen met de week af. En dan nog: waar? Met wie? En hoe?

‘Lou, godverdomme, ik pis bijna in mijn broek!’

‘Nog even!’ Lou besloot om toch maar wat rouge op te doen. Ze had het dit seizoen slecht getroffen. Haar kamergenote en tweede stewardess was een Australische. Een Australische! Iedereen wist dat die lui waren en te familiair met de gasten omgingen. En dan was dit exemplaar nog een graadje erger omdat ze het iets te veel met zichzelf had getroffen. In de ogen van mensen met weinig fantasie was ze vast heel mooi, dacht Lou. Blond, blauwe poppenogen, slank, blablabla. Zet de televisie aan en het wemelt van dat soort grietjes.

Deze Wendela liep over de boot alsof zij degene was die met alle egards behandeld diende te worden. Maar ondertussen moest Lou haar continu controleren. Of ze wel de juiste servetten had gedekt. Of ze het uiteinde van de toiletrollen wel netjes had omgevouwen.

Of ze niet – voor de zoveelste keer – een van de gasten met het Australische *mate* had aangesproken. Of ze niet haar poloshirt tot boven haar navel had geknoopt zodat iedereen haar piercing kon zien.

‘Lou! Ik vermoord je! Wat ben je in godsnaam aan het doen?’

Lou deed de deur van het slot en drukte zich plat tegen de muur zodat haar kamergenote haar kon passeren. Die had haar broek al op de knieën en plofte op de wc-bril neer. Lou deed de badkamerdeur dicht om niet het geluid van stromende urine te hoeven horen.

Ze keek op haar horloge. Nog een uur en de nieuwe gasten zouden arriveren. Ze besloot nog een keer de preferentielijsten door te nemen. Hierop konden gasten invullen wat ze wilden: kaviaar of oesters. Roze champagne of châteauneuf-du-pape. Michael Jackson of Vivaldi. De kunst was om niets aan het toeval over te laten. Eenmaal op zee of aan de kust van een exotisch eiland was het moeilijk om nog aan de juiste spullen te komen. Al had je altijd wel iemand die om twee uur ’s nachts trek kreeg in Häagen-Dazs-ijs en dat dan per helikopter liet invliegen.

De gasten voor de komende week leken op papier niet al te veel-eisend. Nederlanders. Het kwam niet vaak voor dat er landgenoten aan boord waren. En dat was maar goed ook. Lou wilde niets meer met Nederland te maken hebben. Er waren dagen dat ze vergat dat ze zelf Nederlandse was. Ze droomde zelfs in het Engels.

Wendela kwam het badkamertje uit gelopen.

‘Doe die deur even dicht,’ zei Lou geïrriteerd.

‘Ja, baas.’ Wendela maakte een soort buiging voor haar. Had ze echt niet door dat Lou haar begon te haten? Terwijl Lou zittend op het onderste bed de papieren nog een keer doornam, kleepte Wendela zich uit. Lou probeerde niet te kijken naar de zesentwintigjarige billen zonder cellulitis, de gespierde kuit en de gebruikte huid. Ze had ze al honderd keer gezien en iedere keer riep het perfecte lichaam van haar kamergenote ergernis bij haar op. Waarom waren het altijd de domme vrouwen die gezegend waren met zoveel schoonheid? Of was het andersom? Remde schoonheid de ontwikkeling van intelligentie af?

‘Wordt het wat deze week, denk je?’ Wendela smeerde haar be-

nen met trage, sensuele bewegingen in met bodylotion.

Lou probeerde zich op de lijsten te concentreren. ‘Nederlanders. Die zijn over het algemeen vrij keurig. Maar gul zijn ze niet.’

‘Net als jij.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Jij bent toch ook Nederlands?’ Wendela bukte zich om de bodylotion terug in haar lade te doen, waardoor haar achterwerk opdringerig dicht bij het gezicht van Lou kwam.

Lou beheerste zich om niet een venijnige tik uit te delen op het volmaakte roze vlees. ‘Hoe dan ook, verwacht geen grote fooi.’

‘Ach, dat is gewoon een kwestie van ze op de juiste manier aanpakken.’

De arrogantie, dacht Lou. Hoe ze dat durft te zeggen zonder enige gêne. ‘We zijn hier niet om mooi en charmant te zijn. Laat dat maar aan de gasten zelf over. Wij bestaan niet. Wanneer dringt dat nou eens tot je door? Aan boord van dit schip bestaan wij niet.’

Wendela trok een gezicht.

‘Ik ga mijn ronde maken. Zie je zo op het dek.’ Lou legde de papieren in haar la. Ook zoiets, zowel zij als Wendela had maar één la en vijftig centimeter hangruimte in de kast om hun persoonlijke bezittingen in op te bergen. Jachten werden doorgaans niet gebouwd op het comfort van het personeel.

‘Ciao ciao.’

Lou sloeg de deur van hun hut net iets te hard achter zich dicht.



hut van Lou en Wendela

Wendela wachtte even toen Lou de hut had verlaten. Werkpaard Lou. Met haar rode ruwe handen en haar brede schouders. Zijzelf was absoluut niet van plan om de rest van haar leven in dienst van anderen te slijten. Ze piekerde er niet over. Na even te hebben gewacht, deed ze de deur open en keek de gang in. Leeg. De kust was veilig.

Ze opende de la waarin Lou haar spullen bewaarde. Zonder de orde van de zorgvuldig gerangschikte inhoud te verstoren, pakte ze de grote pot Crème de la Mer. Ze stak haar vinger erin, niet dat truttige spateltje waar Lou zo spastisch over deed, en smeerde een royale hoeveelheid op haar gezicht.

Daarna pakte ze de preferentielijsten uit de la. Nog zoiets. Waarom kreeg zij ook niet gewoon een uitdraai? Maar nee, hoor, zelfs de lijsten werden ingezet om de hiërarchie tussen hen te onderstrepen.

Er werden tien gasten aan boord verwacht: negen volwassenen en een meisje van veertien. Die waren het ergste, wist ze uit ervaring. Verveeld en veeleisend. En bij voorkeur wakker op tijden dat anderen sliepen.

De Nederlanders hadden niet al te extreme eisen, al konden ook zij zich net zo goed ontpoppen tot draken zodra ze doorkregen dat hun niets geweigerd zou worden. Hun wijnkeuze was in ieder geval redelijk bescheiden en een van hen had aangegeven dat hij voor de lunch het liefst gewoon een broodje kaas at.

‘Sukkel,’ zei Wendela hardop.

Op het vierde vel zag ze zijn naam staan.

Nee, dacht ze. Dat kan niet. Ze las de naam nog een keer. En nog een keer.

Het was echt zijn naam. En zoals hij heette, heetten er niet veel.

Klootzak, dacht ze. Klootzak, klootzak, klootzak.

Ze las zijn voorkeuren. Drank: Black label. Sigaretten: Marlboro Light. Muziek: lounge. Ontbijt: om 9.00 uur. Maaltijdvoorkeur: rood vlees. Pasta. Ganzenlever.

‘Je bent nog geen steek veranderd,’ zei ze hardop.

Ze onderdrukte de neiging om op het papier te spugen. Dat hij uitgerekend aan boord van haar schip zou verblijven. Hoe groot was die kans?

Dit is geen toeval meer. Dit is het lot dat hem in mijn schoot heeft geworpen, dacht ze.

‘Als je denkt dat het leuk gaat worden deze week, heb je het mis,’ zei ze hardop. Ze vouwde het papier weer dubbel en legde het terug in de la. Even staarde ze voor zich uit. ‘Je gaat eraan, klootzak.’



*landgoed Adelaarsduin van Roderik en
Emily Wittenstein-Baret*

Emily en Roderik lagen zo ver mogelijk uit elkaar in hun enorme bed. Het bed was twee eeuwen oud, een erfstuk van haar ouders. Ooit had er een hemel op gezeten met een rode brokaten stof, die Emily eraf had laten halen vanwege Roderiks astmatische bronchitis. De stof hing nu in de expositieruimte in de Orangerie die iedere zaterdag voor het publiek geopend was. De expositie heette ‘Binnenhuisarchitectuur in de 18de eeuw’ en trok voornamelijk dames van middelbare leeftijd, een enkele kunstacademiestudent en verwaalde jonge gezinnen die vroegen of er in de Orangerie ook pannenkoeken geserveerd werden.

Sinds het onmogelijk was geworden om zelf het onderhoud van het landgoed te bekostigen, en het behoud van Landgoed Adelaarsduin deels afhankelijk was geworden van overheidssubsidies, had ze het domein voor publiek open moeten stellen. In het begin had Emily gegruwd van het idee om vreemden toe te laten op het landgoed. Háár landgoed. Ze kende ieder paadje, ieder struikje, ieder nest, ieder holletje alsof het haar eigen lichaam betrof: de manshoge adelaarsvarens, de eeuwenoude tulpenboom, het Kluzenaarstorentje waar ze als kind uren schrijvend in haar dagboek doorbracht, de broedplaatsen van de bosuilen, het punt waar de drie eikenlanen samenkwamen en dat *patte d’oie* werd genoemd...

Als enig kind had ze het uitgestrekte parkbos nooit met anderen hoeven delen. Haar jeugd was een onbekommerde tijd geweest, waarin ze veelal alleen ronddwaalde en met dieren praatte. Natuurlijk waren er ook de gelegenheden. De partijtjes op het bordes, de diners in de ridderzaal, de ernstige gesprekken die in de herenkamer werden gevoerd. Er waren vriendinnetjes geweest en later vriendjes, maar ze had moeite om zich hun namen en gezichten te herinneren. Ze had zich altijd afgesneden gevoeld. Aanwezig, maar toch ver weg.

Op de zaterdagdagen verstopte ze zich het liefst, met de deuren op